

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udtog af den gamle danske Riimkrønike

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Udtog af den gamle danske Riimkrønike", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 39. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1816_297_3-txt-shoot-idm169.pdf (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Humble.

Jeg Humble vil ei have forgiæt
At Danske komme først af Japhet
Som Noes Søn den tredie var,
Han skulde sin Fader, da han laa bar,
Derfore han velsignet blev,
Med Sem sin Broder gild og giev.
Da Noe velsignede hannem med Gud
Og bad hannem vides om Landen ud,
Og Cham hans Broder bad være hans Svend,
Som han haver været og er og end.
*Den Velsignelse have danske Mænd ærvt *Arvet.*
Som Japhet der' Fader fik dem forhvervt,
De henne beholde til evig Tid,
Thi mue de leve foruden Qvid *Mue er: mægte, formaae, deraf Formue.
Han fødte en Søn, Magog hed hand
Hans Slægt kom først til disse Land;
401 Skaane og Gødeland sættes de,
Gødinge af Gog saa kalles de,
Somme de spredtes os hid til Hand
Og somme de bleve i Gødinge Land,
I Saruds, Abrahams Oldefaders Tid
Da komme de først i denne Liid *Paa denne Leed eller Kant.:
Det var ved 1849 Aar
Efter at Verden skabed vaar.
Her sade de længe i mange Aar,
Og ingen iblandt dem Konning vaar,
Men Dommer og Høvdinge havde de,
Som dem og Landet skulle forsee *Her har vi forsee i dets ægte Bemærkelse som:
*forsyne, forsørge, i hvilken Mening man endnu siger om et Barn som dør: det er vel
forseet.,*
Til Gideon, den Dommer giæv
For Israels Folk Forstander blev
Og hadde dem da i tyve Aar styrt
Og mange af deres Fiender myrt;
Da var min Søn som kaldedes Dan
Skikket til Konge og til Formand
I Siælland, Loland, Falster og Møen ei forgiæt,
Hvilke Land som kalles Videslet,
Ved 2740 Aar
Efter at Verden skafter vaar.
41Saa komme da Tydske i Jutland ind,
At skenne og brænde lagde de paa Vind,
De syndre Jyder dem slove de paa,
De hadde saa tænkt deres Land at faa.
Thi sendte de Bud da til min Søn,
Fordi han var en Kempe køn *Køn, djærv, bruges endnu i adskillige Talemaader, Angel-
Sachsisk con, det Tydske kühn.,
Han foer med dem de Tydske imod,
Og slov dem alle der ned for Fod.
Saa hylded de hannem for en Formand,
Og nævnde deres Land saa alle af Dan,
Som ere Jutland, baade Frysland og Fyen
Siælland, Skone, Halland og Møen *Udentvivil har her staaet *Føin og Møin, som rimer
sig, og ligner Indbyggernes Udtale.,*
Laaland, Langland og Falster med,
Og mange Smaaland, som ligge derved,
At han skulle ene siden forstaa
Forskrevne Land, baade store og smaa,
Da Thole havde da i atten Aar
Standet for Israels Folk til Svaar.
Siden hjalp han Angul Broder sin
At komme saa i Engeland ind,

Jeg vil det sige foruden Svig,
Det Rige gav han og Navn af sig.
42Da jeg havde da den Glæde seet,
Som disse mine Sønner var da skeet,
I Siælands Land da blev jeg død,
Som jeg havde boet i Løst og Nød,
I min Gaard jeg mig bygde til Gavn
Og kalled' en efter mit eged Navn.